

[Rytter.]

fra saadan Beslaglæggelse er Breve, som veksles mellem Sigtede og hans Forsvarer, for saa vidt dette følger af Reglerne i § 738.“

Og saa tilføjes der:

„I paatrængende Tilfælde kan Politiet paalægge Postvæsenets Embedsmænd at tilbageholde saadanne Forsendelser, indtil Rettens Afgørelse faas, dog ikke for et længere Tidsrum end tre Dage.“

Man ser altsaa det, jeg slog fast før, at selv om Politiet undtagelsesvis har Lov til at beslaglægge Breve, er der fastsat en Tidsfrist, nemlig af 3 Dage, og man skal have Retskendelse bagefter.

Videre staar der:

„Under Betingelser svarende til dem, som ovenfor er angivne, kan det paalægges Telegrafvæsenets Funktionærer henholdsvis at tilbageholde og meddele Retten eller foreløbig at tilbageholde Telegrammer.“

Man vil altsaa se, at med Hensyn til Telegrammer er der den samme Regel, Retskendelse er Hovedregelen. I visse Tilfælde kan man undgaa Retskendelse, men man skal saa have den bagefter, og der kan kun ske Tilbageholdelse i 3 Dage.

Vi har en anden Regel, der minder noget om denne, og som ogsaa er streng. Den findes i § 772; der angaar Anholdelse. Man lægge Mærke til, at ogsaa her er der Tale om Retskendelse, og at Politiets Ret til at gribe ind med Hensyn til de Papirer, som Manden har hos sig, er meget begrænset. Fortrolige Breve til Venner eller Familie kan Politiet ikke røre, medmindre man kan gaa ud fra, at de indeholder noget til Sagens Oplysning, ellers maa Politiet lade Manden beholde dem i Fred, uanset at han er anholdt. „Ved en Anholdelse skal der gaas frem med saa megen Skaansel mod den paagældende, som Øjemedet tillader“. Og saa hedder det i 2det Stykke: „Genstande, som kan benyttes til Vold eller Undvigelse, eller som kan tjene til Sagens Oplysning, kan fratages den paagrebne“, og i dette Øjemed kan personlig Ransagning finde Sted.

Jeg har nu søgt at vise, at paa de tre Omraader, Ransagning, Breve og Telegrammer samt Anholdelse, gælder den Regel, at man skal have en forudgaaende Retskendelse, og kun hvis man ikke kan faa den, kan Politiet undtagelsesvis gribe ind, dog saaledes, at man bagefter skal have en Retskendelse.

Jeg er vis paa, at alle ved, hvorfor man

foretager denne Sondring mellem Politiet og Retten. Det er jo ikke, fordi man siger som saa, at Retsvæsenets Personale er dygtigere end Politiets, absolut ikke, nej, Grunden til denne Forskel, som bør haandhæves i enhver civiliseret Stat, er den, at hvad der sker gennem Politiet; kan ske hemmeligt, Manden behøver ikke at være til Stede, Aktor og Defensor behøver ikke at være til Stede, ingen. Naar det derimod sker for Retten, skal den sigtede have at vide, hvad det er, man har foretaget sig; og ikke blot den sigtede, men ogsaa hans Forsvarer. Sagen bliver procederet for aabne Døre eller undtagelsesvis for lukkede Døre. Er Manden ikke tilfreds med Afgørelsen, kan den appelleres. Det er derfor, man kræver en Retskendelse, og det er derfor, Lovgivningen er streng med Hensyn til Politiets Indgriben.

Man ser altsaa, hvordan man paa de tre Omraader, jeg her har nævnt, begrænser Politiets Ret. Uagtet Ransagningen foregaar paa Stedet og man let kan foretage Ransagning, siger man: Hovedregelen er Retskendelse, kun undtagelsesvis kan Politiet gribe ind, og selv da skal man bagefter have en Retskendelse. Ved Breve paa lignende Maade: Hovedregelen er Retskendelse, og kun hvor Øjemedet kan forspildes, kan Politiet gribe ind med efterfølgende Retskendelse. Det er de Regler, som gælder med Hensyn til disse Frihedsgoder.

Det er rigtigt, som den højtærede Justitsminister sagde, at Telefonaflytning ikke falder ind under Ransagning og ikke ind under Breve og Telegrammer; i alt Fald ikke direkte. Som den højtærede Minister sagde, er der en Landsretsdom af 1. November 1938 angaaende dette Spørgsmaal. Ministeren lagde i sit Foredrag afgørende Vægt paa, at naar der ingen Regler var, var man friere stillet. Det er netop det, der er forkert. Naar vi ingen Regler har, er det Grundlovens Bestemmelse om Hjemmets Ukrænkelighed, der staar ved Magt. Det fremgaar ogsaa af det, Ministeren citerede af Dommen af 1. November 1938. Medens nemlig Byretten tog det Standpunkt, at da der var Tale om en Privatmand, som forlangte visse Oplysninger hos Politiet, kunde man ikke faa Retskendelse, sagde Landsretten: Det er nok en Privatmand, men det falder ind under Regelen om offentlig Forfølgning, og derfor har vi Hjemmel til en Retskendelse. Hvis man altsaa ikke havde haft en saadan Hjemmel, kunde man ikke aflytte efter Ordre fra overordnet Politi, saa kunde man overhovedet